

Sygn. akt VI P 500/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Sałacińska

Protokolant: protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2018 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa K. R.

przeciwko R. J.

o wynagrodzenie

uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 grudnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VI P 500/14 i powództwo oddala.

SSR Maria Sałacińska

Sygn. akt VI P 500/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lipca 2014 roku (data prezentaty) oraz z pismem z dnia 9 września 2014 roku (data prezentaty) powód M. R. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego R. J. należnego wynagrodzenia za pracę w łącznej kwocie 4 600,00 zł za okres od 8 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku (1 600,00 zł netto za miesiąc październik 2012 roku oraz 3 000,00 zł netto za listopad 2012 roku). W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że otrzymał tylko częściowe wynagrodzenie za miesiąc październik 2012 roku w wysokości 1 400,00 zł, za miesiąc listopad nie otrzymał wynagrodzenia, gdyż pozwany poinformował go, że nie wypłaci mu wynagrodzenia, dlatego, że stwierdził kradzież paliwa przez powoda. Powód ponosi, że miał otrzymywać wynagrodzenie za pracę w wysokości 3 000,00 zł do 3 500,00 zł miesięcznie.

(pismo z dnia 9 września 2014 roku – k.1; pozew – k. 2-3)

W dniu 1 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie VI P 500/14 po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2014 roku w Warszawie na rozprawie sprawy z powództwa K. R. przeciwko R. J. wydał wyrok zaoczny, w którym zasądził od pozwanego R. J. na rzecz powoda K. R. następujące należności – 1 600,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za październik 2012 roku oraz 3 000,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za listopad 2012 roku. Wyrokowi Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

(wyrok zaoczny z dnia 1 grudnia 2014 roku – k. 18)

Pismem z dnia 10 grudnia 2014 roku pozwany złożył sprzeciw od wyroku zaocznego. Pismem z dnia 25 listopada 2014 roku pozwany wniósł o wyznaczenie nowego terminu rozprawy w której był pozwany przez K. R., motywując,

że na poprzednim terminie rozprawy nie mógł się stawić z powodu umówionego wcześniej spotkania na Ukrainie z kontrahentem. Również w tym dniu pozwany złożył odpowiedź na pozew wnosząc o znanie za bezzasadny, gdyż zaliczki które pobrał powód w kwocie 3 400,00 zł netto i skradzione przez powoda paliwo w ilości ponad 1500 litrów znacznie przewyższają wynagrodzenie należne powodowi za okres od 8 października 2012 roku do 30 listopada 2012 roku.

(pismo z dnia 10 grudnia 2014 roku – k. 21; pismo z dnia 25 listopada 2014 roku – k. 23; odpowiedź na pozew – k. 24-26)

Na rozprawie w dniu 10 lipca 2015 roku powód zmodyfikował roszczenie wnosząc o zasądzenie 1 600,00 zł netto tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za październik 2012 roku i 1 500,00 zł netto tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za listopad 2012 roku.

(stanowisko powoda na rozprawie z dnia 10 lipca 2015 roku – protokół rozprawy z dnia 10 lipca 2015 roku od 00:16:51 do 23:24)

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód K. R. w dniu 8 listopada 2012 roku zawarł z pozwanym R. J., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) umowę o pracę na okres próbny od 8 października 2012 roku do 7 stycznia 2013 roku na stanowisku kierowcy, w miejscach pracy wskazanych przez pracodawcę, w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 1 500,00 zł brutto. Powód rozpoczął pracę w dniu zawarcia umowy.

(umowa o pracę – k. 27)

Powód był zatrudniony u pozwanego od 8 sierpnia 2012 roku do 30 listopada 2012 roku w wymiarze czasu pełen etat, jako kierowca. Umowa o pracę, zawarta z powodem została rozwiązana za porozumienia stron - art. 30 § 1 ust. 1 k.p. W okresie zatrudnienia powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 5 dni roboczych.

(świadczenie pracy – k. 4)

W 2012 roku od pozwanego powód z tytułu umowy o pracę uzyskał przychód w wysokości 2 673,91 zł łącznie (dochód 2 451,41 zł) - za miesiąc październik 2012 roku przychód brutto wynosił 1 173,91 zł, a za miesiąc listopad 2012 roku brutto 1 500,00 zł.

Obliczone i należne powodowi wynagrodzenie za pracę w miesiącu październiku 2012 roku wynosiło 883,80 zł netto, a za miesiąc listopad 2012 roku 1 111,86 zł netto.

(informacja o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w roku 2012 – k. 57; karta przychodów za 2012 rok – k. 28; lista płac nr (...) i nr (...) – k. 59-60)

W dniu 8 października 2012 roku powód otrzymał zaliczkę w wysokości 2 000,00 zł na poczet wynagrodzenia w obecności K. S. oraz kwotę 1 400 zł tytułem wynagrodzenia zapłaconą przez pozwanego w dwóch częściach 400 zł netto w październiku 2012 roku oraz 1000 zł w listopadzie 2012 roku. Obie kwoty powód otrzymał w gotówce do ręki nie kwitując ich odbioru.

(zeznania świadka M. R. (2) na rozprawie z dnia 11 marca 2016 roku – protokół rozprawy z dnia 11 marca 2016 roku od 00:04:31 do 00:10:45; zeznania powoda na rozprawie z dnia 10 lipca 2015 roku – protokół rozprawy z dnia 10 lipca 2015 roku od 00:16:51 do 00:23:24; zeznania świadka K. S. na rozprawie z dnia 18 listopada 2016 roku – protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku od 00:45:28 do 00:53:44; zeznania powoda na rozprawie z dnia 18 listopada 2016 roku – protokół rozprawy z dnia 18 listopada 2016 roku od 00:14:10 do 00:17:31)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie oraz zeznań świadka K. S. i stron z tym, że wiarę powodowi Sąd dał tylko w zakresie, w jakim nie przyznał mu racji przy kwalifikowaniu zeznań biorąc je za podstawę przy ustalaniu stanu faktycznego.

W ocenie Sądu zeznania świadka K. S., a także zeznania przesłuchanego w charakterze strony pozwanej R. J. są wiarygodne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Sąd dał im wiarę bowiem, gdyż brak jest dalszej współpracy świadka z pozwanym w zakresie zawartej pomiędzy nimi umowy o pracę. Zeznania świadka nie były stronnicze i nie odbiegały od rzeczywistości. W części w jakiej pozwany deklaruje, że przełał na rachunek bankowy żony powoda kwotę 700 zł lub 1000 zł Sąd nie dał mu wiary, gdyż z przedstawionego wyciągu z rachunku bankowego (k.105) nie wynika, aby takie środki zostały na nim zaksięgowane.

W ocenie Sądu zeznania powoda w znaczącej części w odmienny sposób kształtują się z zeznaniami świadka, stanowiskiem pozwanego oraz okolicznościami ustalonymi na podstawie dowodu z dokumentów. Zeznania powoda w zakresie, w jakim podnosił, że ustalił z pozwanym kwotę wynagrodzenia w wysokości 3 000,00 – 3 500,00 zł w formie umowy ustnej, w ocenie Sądu, nie zasługują na przymiot wiarygodności, gdyż są sprzeczne ze spójnymi, logicznymi i wzajemnie korespondującymi ze sobą zeznaniami pozwanego, których przymiot wiarygodności w tym zakresie wynika z zawartej umowy o pracę z powodem. Ponadto zeznaniom powoda należy odmówić waloru wiarygodności oraz wewnętrznej spójności, gdyż powód nie potrafił dokładnie określić, jakie kwoty otrzymywał od pozwanego zmieniając zeznania co do terminu i wysokości otrzymanych środków. Ponadto Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie sposobu naliczania wynagrodzenia, gdyż na podstawie dowodów z dokumentów i zeznań ustalił, że powód z pozwanym zawarł umowę, na podstawie której miało odbywać się wypłacanie wynagrodzenia i zasady jego naliczania.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dowodom z dokumentów składanych w toku sprawy, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudzały wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powód w niniejszej sprawie dochodził roszczenia z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za miesiąc październik 2012 roku w kwocie 1 600,00 zł netto oraz za miesiąc listopad 2012 roku w kwocie 1 500,00 zł netto.

Zgodnie z art. 22 § 1 k.p. immanentną cechą stosunku pracy jest zatrudnienie przez pracodawcę pracownika za wynagrodzeniem. Odpłatny charakter stosunku pracy ściśle wiąże się z obowiązkiem ustalenia przez strony wysokości wynagrodzenia (z art. 22 § 1, art. 29 § 1 pkt 3, art. 13 i art. 84 k.p.). Przepisy kodeksu pracy nie dopuszczają do zatrudnienia i zawarcia stosunku pracy w przypadku którego za wykonaną pracę pracownikowi nie przysługuje wynagrodzenie. Mając powyższe na względzie oraz art. 80 k.p. w przypadku wykonywania przez pracownika pracy na podstawie umowy o pracę kształtującej stosunek pracy przysługuje mu wynagrodzenie za pracę wykonaną. Zgodnie z akceptowaną w środowisku pracodawców praktyką, pracownik może zwrócić się do pracodawcy o wypłatę części wynagrodzenia na poczet przyszłego wynagrodzenia. Taka przedterminowa wypłata zwyczajowo nazywana jest zaliczką. Nie jest to zaliczką w rozumieniu art. 87 § 1 pkt 3 KP część wynagrodzenia wypłaconego na poczet wynagrodzenia przyszłego przed terminem jego wymagalności, o ile strony umowy o pracę nie umówiły się inaczej (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2001 roku o sygn. I PKN 552/00, OSNP 2003/12/291). Wypłata pracownikowi części wynagrodzenia na poczet wynagrodzenia przyszłego jest częściowym spełnieniem przez pracodawcę świadczenia przed terminem jego wymagalności. Wypłacone kwoty podlegają zarachowaniu na poczet wynagrodzenia należnego za okres obrachunkowy, a w terminie wypłaty wynagrodzenia nie dochodzi do potrącenia z wynagrodzenia, ale do wypłacenia jego części uzupełniającej – do pełnej kwoty.

Mając na względzie powyższe regulacje prawne przedmiotem ustaleń Sądu w pierwszej kolejności było czy powód otrzymał od pozwanego w pierwszej kolejności zaliczkę w wysokości 2 000,00 zł na poczet przyszłego wynagrodzenia, a w drugiej czy otrzymał kwotę 1 400,00 zł tytułem wynagrodzenia wypłaconego przez pozwanego. Mając na względzie rozłożenie ciężaru dowodu poprzez odpowiednie zastosowanie art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w przypadku wykazania, że powód otrzymał zaliczkę obowiązek dowiedzenia tego spoczywał na pozwanym. W ocenie Sądu na podstawie

ustaleń dokonanych w toku sprawy jest jasne, że taka zaliczka została powodowi wypłacona w formie gotówkowej bez pokwitowania pozwanemu. Mając na względzie powyższe zeznania świadka K. S. który zeznał w toku sprawy, że był przy spotkaniu powoda z pozwanym w trakcie którego pozwany wręczył powodowi gotówkę tytułem zaliczki, Sąd uznał ten fakt za udowodniony w dostateczny sposób, aby zważyć, że powodowi została wypłacona zaliczka na poczet przyszłego wynagrodzenia. Odnosząc się do drugiej okoliczności to jest otrzymania przez powoda kwoty 1 400,00 zł łącznie płatnej w dwóch częściach (400,00 zł i 1 000,00 zł) Sąd zważył, że w toku rozprawy powód przyznał, iż taką kwotę łącznie od pozwanego otrzymał. Znajduje to również potwierdzenie w zeznaniach jego żony i świadka w sprawie M. R. (2). Świadek potwierdził, że powód otrzymał od pozwanego powyższe kwoty łącznie 1 400,00 zł gotówką do ręki. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd ustalił, że powód otrzymał od pozwanego łącznie kwotę 3 400,00 zł tytułem wynagrodzenia za miesiące październik 2012 roku oraz listopad 2012 roku.

Powód w trakcie postępowania podtrzymywał, że z pozwanym na podstawie umowy ustnej uzgodnił miesięczne wynagrodzenie w wysokości oscylującej od 3 000,00 zł do 3 500,00 zł. W tym przypadku ciężar dowodu spoczywał na powodzie, który z tego faktu wywodził skutki prawne. Okolicznością udowodnioną za pomocą dokumentu, którego waloru żadna ze stron nie kwestionowała jest to, że strony zawarły umowę o pracę z dnia 8 listopada 2012 roku, w której określono wynagrodzenie na kwotę 1 500,00 zł. Powód w toku sprawy nie przedstawił żadnych dokumentów, na podstawie których można by ustalić wyższe wynagrodzenie jakiego żądał. Nie udowodnił ponadto tej okoliczności w drodze dowodu z zeznań świadków. Ponadto jak wynika z doświadczenia życiowego Sądu oraz z zeznań świadka K. S. zatrudnionego jako kierowca międzynarodowy uprzednio u pozwanego, kierowcy nie są zazwyczaj istotnie różnicowani w zakresie wypłacanego im wynagrodzenia. Okolicznością, która zdaniem Sądu nadto przemawia za bezzasadnością roszczenia o tak wysokie wynagrodzenie jest to, że powód był zatrudniony u pozwanego na okres próbny. K. S. również jako kierowca międzynarodowy posiadający - jak wynika z jego zeznań - ponad 2- letni staż pracy u pozwanego (k.101v) otrzymywał wynagrodzenie w kwocie około 2 000,00 zł netto. Mając na względzie całokształt powyższych rozważań Sąd uznał, że powód był zatrudniony u pozwanego na stanowisku kierowcy międzynarodowego z wynagrodzeniem w kwocie 1 500,00 zł brutto.

Zestawiając należne do wypłaty wynagrodzenie netto dla powoda łącznie 1 995,66 zł za miesiąc październik 2012 roku i listopad 2012 roku oraz otrzymaną przez powoda od pozwanego kwotę 3 400,00 zł tytułem wynagrodzenia Sąd uznał, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie w dniu 1 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok zaoczny. Pozwany R. J. nie odebrał wysłanego do niego odpisu wyroku zaocznego (przesyłka awizowana 15 grudnia 2014 roku, powtórnie awizowana 23 grudnia 2014 roku, nie została podjęta w terminie 31 grudnia 2014 roku). Z pisma pozwanego z dnia 10 grudnia 2014 roku wynika, że w tym dniu dowiedział się on o wyroku zaocznym i złożył od niego sprzeciw. Zgodnie z art. 344 § 1 k.p.c. pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku. W wyniku złożonego sprzeciwu Sąd ponownie rozpoznaje sprawę i zgodnie z art. 347 k.p.c. następstwem tego jest utrzymanie wyroku zaocznego w całości lub w części albo uchylenie go i orzeczenie o żądaniu pozwu. Sąd mając na względzie całokształt okoliczności oraz powyższe ustalenia zgodnie z tą regulacją uchylił wyrok zaoczny z dnia 1 grudnia 2014 roku i oddalił powództwo.